

at der foreligger et Forlig med en hel Del af de bedre stillede Tjenestemænd.

Det forekommer mig altsaa, at Lovforslaget, baade hvad Form og Indhold angaar, er alt andet end tiltalende. Det er ikke alene Klasserne imellem, Lovforslaget er urimeligt, men der findes ogsaa indenfor disse forskellige Klasser Kategorier — som for Resten har været nævnt baade af Ordføreren for Venstre og af Ordføreren for de Konservative —, der bliver uforholdsmæssigt ramt. Jeg lagde Mærke til, at den ærede Ordfører for Venstre sagde, at Lovforslaget skulde i Udvalg, men jeg beklager i høj Grad det ærede Medlems Tilføjelse: at han intet Haab havde om en Forandring. Det kan jeg ikke rigtigt forstaa. Hvis det er det ærede Medlems Mening, at der ikke er noget Haab, hvorfor i al Verden skulde vi saa lade Lovforslaget gaa i Udvalg. Jeg har ikke opgivet Haabet om en Forandring, thi naar Venstre erkender Urimeligheden af det, der er foreslaaet for visse Grupper indenfor enkelte Etater, og det samme er Tilfældet med den ærede Ordfører for de Konservative, kan jeg ikke se, at vi ikke skulde kunne naa et Resultat, naar vi faar Lovforslaget i Udvalg. Derfor beklager jeg den Udtalelse, det ærede Medlem fremsatte, at han ikke nærede noget Haab om en Forandring. (*Ellinger*: Det kommer!). Det ærede Medlem siger: Det kommer. Det glæder mig. Jeg tør maaske tage dette som et Udtryk for, at det konservative Parti er villigt til at medvirke til en Ændring, og jeg kan tilsige vor Villighed til at medvirke dertil. Der er nemlig gaaet meget haardt frem mod dem, som har faaet den højeste Nedsættelse, de ugifte. Derfor har vi stillet Ændringsforslag. Man har fra forskellig Side givet Udtryk for, at vi ikke vilde erkende Tidernes Vanskeligheder. Hvis vi ikke havde været villige til det, vilde vi selvfølgelig ikke være gaaet ind i en Realitetsforhandling i Folketinget. Vi har set det som vor Opgave at forhindre de Uhyrligheder, der er kommet ind i Lovforslaget. Derfor stillede vi Ændringsforslag. Der var en bestemt Klasse af Tjenestemændene eller i alt Fald Tjenestemandrepræsentanter, som gik paa Forlig med den høje Regering. Ogsaa dette har vi taget Hensyn til. Og dersom vi nu ser de rent praktiske Resultater af de Ændringsforslag, vi har stillet, i Relation til det Resultat, Regeringen har villet opnaa, vil der maaske ikke blive saa forfærdelig meget at løbe paa. Jeg tager neppe fejl i, at vore Ændringsforslag vilde have betydet en Besparelse paa ca. 7 Mill. Kr. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Min-

drebesparelse). Ja, vel, men det bliver saa meget mere, Hr. Minister. En Mindrebesparelse paa ca. 7 Mill. Kr. er ikke saa forfærdelig meget. Og jeg haaber, at baade Venstre og de Konservative vil erkende, at vi har været med i Arbejdet for at lindre Tidens Vanskeligheder, som med Rette er fremhævet af den højtærede Minister. Vi har altsaa ment, det var rimeligt, at der blev taget Hensyn til de Tjenestemænd, som er saa uhyre haardt ramt, og jeg glæder mig over, at de Konservative og Venstre paa forskellig Maade har erkendt det. Jeg kan da ikke tænke mig andet end, at det er muligt at opnaa en Ændring i Udvalget. Vi hørte ganske vist, at det samme var Tilfældet i Folketinget. Der var stillet Ændringsforslag, og de to Partier omfattede Ændringsforslagene med megen Sympati. Men desværre gik det dér, som det saa ofte gaar, at man ikke havde noget at „ha' den i“. Jeg haaber, at det ikke skal gaa saaledes nu, men at Forhandlingerne i Udvalget maa give et positivt Resultat.

Bestemmelserne om de særlige Ydelser har vi ikke kunnet slutte os til ud fra den Betragtning, at disse særlige Ydelser bør følge Pristallet. De særlige Ydelser er ganske simpelt et Ækvivalent for de særlige Udgifter, som kørende og sejlende Tjenestepersonale har. Det er netop rimeligt, at disse særlige Ydelser bliver bestaaende; naar de følger Pristallet, er der ingen som helst Fordel forbundet med dem. De er beregnet paa at skulle anvendes til det paa-gældende Personales Konsum udenfor Hjemmet.

Naar jeg især er ængstelig for at gaa de ugifte for nær, er det, fordi jeg tror, at der er en hel Del Mennesker — det kan ogsaa være, der blandt dem er Ministre, idet de er saaledes stillede, at de har deres Hjem i København —, som ikke kan forstaa, hvor vanskeligt det er for de unge. De maa ofte for et enkelt Værelse betale Halvdelen af, ja, maaske langt op imod hele den Lejesum, som den Lejer, de logerer hos, betaler. Jeg tænker altsaa paa Fremleje. Dernæst er der vist ingen, heller ikke af Rigsdagens Medlemmer, som ikke har deres Hjem i København, der ikke forstaa, hvad det betyder, at de maa spise deres Mad paa Hoteller og i Pensionater. Derfor synes jeg, at den foreslaaede Nedsættelse for de ugifte er ganske urimelig.

Vi har dernæst foreslaaet en Aftrapning. Nu kan man sige, at Aftrapning er noget ganske vilkaarligt. Vi har gjort det ud fra det Hensyn, for saa vidt angaar de mere vellønnede, at naar der en Gang er sluttet